

บทนำ

“พิชไม่แต่ง!”

พิชญาผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของผู้เป็นพ่อด้วยความหวั่นเสียขั้นรุนแรง ก่อนจะเน้นย้ำคำตอบเดิมของตัวเองด้วยน้ำเสียงมั่นคงอีกครั้ง

“ยังงพิชก็ไม่แต่ง! อยู่ๆ พ่อจะให้พิชแต่งงานกับใครที่ไหนก็ไม่รู้ได้ยังไงคะ”

ใบหน้าสวยบิตแบ่แดงก่ำ เพราะกำลังอดกลั้นอารมณ์ไม่พอใจไว้ให้ลึกที่สุด ทั้งที่ในใจนั้นอยากจะกรี๊ดร้องให้ลำคอแตกกันไปข้าง และสิ่งที่ทำให้เธอไม่สບอารมณ์ยิ่งกว่าเดิมคือใบหน้าไม่เป็นทุกขีใดๆ ของคนออกคำสั่ง ไม่แม้แต่จะมีปฏิกิริยาตอบกลับหลังจากที่เธอโวยวายเสียยิ่งใหญ่ขนาดนี้

การที่พิชญาโกลัสนติแตกแบบนี้เรื่องมันมีอยู่ว่า เจ้าสัวยศกรหรือพ่อผู้ให้กำเนิดของเธอ คนที่นั่งอยู่ตรงหน้าในตอนนี้เป็นผู้ที่มีอำนาจล้นเหลือของวงศ์ตระกูลเวชศิริพัฒน์ ทั้งยังแผ่ไพศาลไปไกลถึงบริษัทสยามเวชประกันภัย บริษัทที่เธอนั่งแท่นทำงานอยู่ในตำแหน่งรองประธานบริษัท แล้วไม่รู้ว่าเพราะประเทศไทยอากาศร้อนอบอ้าวขึ้นทุกปี หรือเพราะอายุที่เข้าใกล้เลขเจ็ดเต็มทนของเจ้าสัวผู้กว้างไกล

ท่านเลยนึกก็อยากทำอะไรสนุกๆ ด้วยการให้เธอเข้าพิธีวิวาห์ภายในสามเดือนหลังจากนี้ โดยไม่มีการแจ้งเตือนใดๆ ล่วงหน้า นอกจากคาดโทษไว้เสร็จสรรพหากเธอไม่เห็นด้วยและขัดขึ้น ร้ายแรงถึงขั้นถูกตัดออกจากกองมรดกและห้ามใช้นามสกุลเวชศิริพัฒน์อีกเลย

แต่นั้นไม่สำคัญเท่าตำแหน่งประธานบริษัทสยามเวชประกันภัยที่เธอตกตร่างทำงานหลังขาดหลังแข็งเพื่อให้ได้มันมาจะถูกยกให้เป็นของจิณณวัตร น้องชายต่างมารดาที่เพิ่งเรียนจบมาหมาดๆ ในทันที ซึ่งในข้อนี้เธอยอมรับไม่ได้แม้จะเป็นแค่ประธานในนามอย่างที่พ่ออ้าง แต่เธอก็ยกตำแหน่งนี้ให้คนที่เอาแต่ผลาญเงินเล่นไปวันๆ ไม่ได้ ที่สำคัญตำแหน่งนี้มีไว้เพื่อเธอมาตั้งแต่ไหนแต่ไร หรือจะพูดให้ถูกคือมันเป็นของเธอตั้งแต่ยังไม่ลืมตามาดูโลกด้วยซ้ำ ยังไม่นับที่เธอทุ่มแรงกายแรงใจที่มีให้แก่บริษัทมาตั้งแต่เริ่มทำงานอีก

พิชญารู้ว่าคนอย่างเจ้าสัวศรพุดจริงทำจริงเสมอ ไม่ผ่อนปรน แม้คนคนนั้นจะเป็นลูกในไส้อย่างเธอ แล้วตอนนี้ท่านก็กำลังเดินเกมฝั่งตัวเองด้วยการจับซื้อจิณณวัตรมายัดในแผนผังโครงสร้างองค์กรเป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารความเสี่ยง หารู้ไม่ว่า ความเสี่ยงของบริษัทคือมีมันเป็นคณะกรรมการนี้ละ

แม้สุดท้ายบางอย่างอาจจะเปลี่ยนแปลง ผู้กุมอำนาจใหญ่เปลี่ยนแปลงคำสั่งไม่ยกตำแหน่งสำคัญให้จิณณวัตรแล้ว ทว่าเธอก็คงขาดตำแหน่งประธานบริษัทอยู่ดี ถ้าไม่คิดทำตามคำประกาศิตนั้น

“พิชคิดว่าพ่อจะจี้ผู้ชายที่ไหนมาให้พิชก็ได้หรือไง พ่อต้องเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูกสาวพ่ออยู่แล้วสิ” เจ้าสัวศรแสดงสีหน้าชวนเชื่อประกอบคำพูด

“พอก็กำลังทำอยู่นี่ไง จี้ใครมาให้พิชก็ไม่รู้” พิชญ่าทำหน้าไม่เห็นด้วย สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเธอในการแต่งงานคือการเลือกเจ้าบ่าวเอง ไม่ใช่ให้พ่อมาจี้เลือกให้แบบนี้

“งั้นก็ชวนแฟนพิชมาแต่งงานด้วยกันสิ” คนเป็นพ่อเสนอ
ประโยคที่ดูเหมือนง่ายตายถูกพูดออกมาแบบไม่เกรงใจคนฟัง
เหอะ! ง่ายๆ แบบนั้นก็ดีสิ จะแต่งงานนี้พวงนี้เธอก็ไม่ขัดข้อง แต่
ปัญหามันอยู่ที่ว่า...

เธอไม่มีแฟนให้ชวนมาแต่งงานด้วยไง!

ตั้งแต่เกิดมาจนอายุจะสามสิบห้าปีในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า
พิชญาคนนี้เคยคบหากับผู้ชายถึงขั้นเรียกว่าแฟนแบบนับคนได้ นับนิ้ว
นิ้วยังเหลือบานเบอะ ใช่ว่าไม่มีคนมาจีบ แต่คนที่เข้ามาใกล้ไม่มีใคร
ตรงตามมาตรฐานที่เธอตั้งไว้เลยสักคน

เธอไม่ได้เรื่องมาก แต่ค่อนข้างเลือกมาก ทว่าก็ไม่เคยมีปัญหา
กับความโสดของตัวเอง ออกจะพอใจกับชีวิตสถานะโสดด้วยซ้ำไป
หรือหากจะให้อยู่คนเดียวไปจนแก่เฒ่าก็คิดว่าคงไม่เป็นปัญหาอะไร

ดูเหมือนว่าเจ้าสัวศรจะรู้ถึงปัญหาค้อนนี้ของลูกสาวดี เพราะ
นอกจากจะเสนอการแต่งงานแลกกับตำแหน่งประธานบริษัทให้แล้ว
ยังเสนอผู้ชายที่พิชญาควรเอาเป็นสามีให้ด้วยอีกต่างหาก ผู้ชายที่คิด
ว่าเหมาะสมกับเธอและวงศ์ตระกูล

แต่เธอไม่มีทางแต่งงานกับผู้ชายที่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยแม้แต่จะ
เห็นหน้าค่าตา ยิ่งไปกว่านั้นคือ ผู้ชายคนนั้น...เธอไม่ได้เป็นคนเลือก
เอง

“พิชญาจะสามสิบห้าอยู่แล้ว สมควรแก่การมีลูกมีผัวแล้วนะ”
น้ำเสียงเรียบนิ่งแบบไม่ทุกขร้อนกับท่าทีของผู้มีอำนาจยังทำให้
คนฟังอарมณขึ้น ดูท่าแล้วอากาศเมืองไทยคงจะร้อนจริงๆ

“ดังนั้นพอถึงวัยที่สมควรแล้ว แต่พิชยังไม่มีแฟน ในฐานะที่พ่อ
เป็นพ่อที่รักพิชมาก จึงเป็นหน้าที่ของพ่อที่จะหาเจ้าบ่าวที่เหมาะสมให้
แก่ลูก”

“นี่มันยุคไหนแล้วคะพ่อ เขาเลิกคลุมถุงชนกันไปตั้งแต่ปีมะโว้

โน่นแล้ว” คนถูกบังคับให้แต่งงานยังไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาที่มีพ่อเป็นผู้กำหนด

เรื่องที่พ่อรักเธอมากก็ซาบซึ่งใจอยู่หรอก แต่พ่อไม่ควรจะหวังดีกับเธอมากมายถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะกับเรื่องนี้

“นั่นก็ตามใจพิชแล้วกัน” คนพูดไหวหלוอย่างไม่ใส่ใจ

“พ่อ!”

พิชญาอยากจะทำใจตายตรงนี้ให้รู้แล้วรู้รอด เพราะประโยคเมื่อครู่คือการประชดประชันที่พ่อไม่มีทางยอมให้เธอเป็นผู้ชนะ และท่านเองก็รู้ว่าตำแหน่งประธานนั้นสำคัญกับเธอมากแค่ไหน จึงไม่เป็นเด็ดเป็นร้อนกับการปฏิเสธหวัชชนฝาของเธอ เพราะในท้ายที่สุดแล้วเธอก็ต้องยอมรับแต่โดยดี นั่นจึงหมายความว่า ‘ตามใจพิช’ มีค่าเท่ากับ ‘พิชต้องแต่งงานกับคนที่พ่อเห็นว่าเหมาะสมและสมควร’

“เราคุยกันจบแล้ว ออกไปจากห้องทำงานพ่อได้แล้วครับ” คนพูดโบกมือไล่อย่างไม่ใส่ใจอีกครั้ง

แนสิ พ่ออยู่ฝ่ายเป็นต่อนี้ ไม่จำเป็นต้องตกลงอะไรกันอีก เพราะการตัดสินใจอยู่ที่เธอคนเดียวว่าจะยอมเป็นหงส์แบบเดิม หรือจะกลายร่างไปเป็นห่าน อยู่ที่เธอเลือกเองทั้งสิ้น

“ออกไปแล้วก็ปิดประตูให้พ่อด้วยนะครับ แล้วถ้าตัดสินใจได้แล้วกับพ่อ จะได้นัดเจอกับว่าที่เจ้าบ่าวของพิช”

“พ่อ!”

บอกแล้วไงว่า ‘ตามใจพิช’ จริงๆ ไม่มีในโลก

พิชญาโศครวญอย่างไม่เห็นด้วย แต่พูดไปก็เท่านั้น เมื่อคนที่เธออยากเจรจาด้วยกลับแก้งหลักกันซึ่งๆ หน้า แถมยังแสดงออกชัดเจนว่าเรื่องที่พูดคุยกันเมื่อครู่จบลงแล้ว เหลือแค่ในส่วนสุดท้ายคือการตัดสินใจของเธอ

นอกจากแต่งงาน มีทางออกอื่นให้เธออีกไหมเนี่ย!

พิชญารวบรวมสติที่แตกกระเจิงไปกลับคืนสู่ร่างอีกครั้ง เธอไม่ยอมตกเป็นรองแน่นอน แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นรองก็ตาม

“พิชญาจะไม่ไปเจอกับใครทั้งสิ้น” พิชญาเอ่ยออกไปด้วยน้ำเสียงแสดงความจริงจัง แวดตาที่แสดงออกขณะจ้องตากับผู้เป็นพ่อนั้น ก็ไม่มีแววล้อเล่นแต่อย่างใด

เจ้าสัวศรกรรมองท่าที่เปลี่ยนแปลงไปของลูกสาว อยากรู้ว่าพิชญาจะมาไม่ไหนต่อจากนี้

“เพราะพิชมีแฟนแล้ว” โกหกตกรักได้ดินเธอก็ยอมแล้วจุดนี้ เพราะถ้าเลือกตกรักกับแต่งงานกับคนที่พ่อเห็นชอบ แน่แน่นอนว่าเธอเลือกอย่างแรก

“พ่อไม่เคยรู้ว่าพิชคบใครอยู่” คนเป็นพ่อเลิกคว่ำถามเป็นเชิงสงสัย

“พ่อไม่รู้ก็ไม่ได้หมายความว่าพิชไม่มี”

มีไม่มีตอนนี้เธอก็ต้องมีไว้ก่อนนั่นละ อย่างน้อยพ่อก็จะได้ลั่นเล่เรื่องการจับคู่ให้เธอไปบ้าง หลังจากนั้นค่อยคิดหาทางออกใหม่

“ดังนั้นพ่อก็ต้องจี้ใครที่ไหนก็ไม่รู้มาให้พิชแล้วละ”

1

ทางออกที่ดิ่งามกับหนุ่มรูปงามที่ถูกเลือก

กริ่ง กริ่ง!

พิชญากะระหน้ากดกริ่งที่หน้าห้องเพื่อนสนิทของตัวเองที่มีอยู่ไม่กี่คนบนโลกใบนี้ โดยไม่เว้นจังหวะรอให้เจ้าของห้องมาเปิดประตูแต่อย่างใด

เธอรู้ว่าคนในห้องย่อมได้ยินตั้งแต่ครั้งแรกที่กด แต่ที่ไม่สามารถหยุดมือที่กำลังกระหน่ำกดกริ่งห้องเพื่อนได้ เพราะอารมณ์ตอนนี้กำลังเข้าขั้นโมโหสุดขีด เจ้ากริ่งที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรจึงต้องมารับเคราะห์ที่หน้าทีระบายความเครียดให้เธอ หลังจากทีคันเร่งรถยนต์คู่ใจเพิ่งเจอมาหมาดๆ

“ฉันรู้ว่าแกอยู่หน้าประตูยายโซ”

เธอไม่ได้มีตาพิพม์มองทะลุประตูไม้ตรงหน้า แต่เดาได้ว่าคนที่ไม่ได้ออกไปไหนในวันนี้ยืนอยู่อีกฝั่งของประตูมาได้สักพักแล้ว

“รีบๆ เปิดก่อนที่ฉันจะพังประตูห้องแกเข้าไป!”

แกร๊ก!

เพียงแค่สิ้นคำพูดประตูบานใหญ่ก็ถูกเปิดออกแทบจะทันทีพร้อมกับปรากฏใบหน้าสวยของโชติกาที่มีดีกรีเป็นถึงนางเอกซูเปอร์สตาร์ของเมืองไทย ซึ่งเคยตกอับถึงขั้นไม่มีคนจ้างงาน ส่วนตอนนี้

นะหรือ คำว่าว่างแทบไม่เคยรู้จัก

“ใจเย็นๆ เพื่อนรัก นี่ห้องเพื่อน แกจะมาฟังประตูไม่ได้” โซติกา รีบบอกก่อนที่ฝ่ายนั้นจะทำจริงๆ

พิชญาเดินเข้าห้องไปอย่างคืบคลาน เธอมาที่นี้บ่อย เพราะอาศัยอยู่ที่คอนโดแห่งนี้เช่นกัน เพียงแค่คนละชั้นเท่านั้น และที่สามารถขึ้นมาถึงหน้าห้องโซติกาได้ทั้งที่มีระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม แลมีลิฟต์ยังเป็นระบบล็อกชั้น นั่นเพราะว่าเธอรู้จักมักคุ้นดีกับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ดูแลลิฟต์นะสิ

หญิงสาวตรงไปที่ครัวเป็นอันดับแรก ก่อนจะเปิดตู้เย็นหยิบเหยือกน้ำขึ้นดื่มโดยไม่ฟังปาแก้ว ไม่ใช่เพื่อดับกระหาย แต่เพื่อดับความร้อนในใจต่างหาก

“แกไปทะเลทรายมารี่เงาอะไรพิชชี ทำอย่างกับเพิ่งเห็นบ่อน้ำกลางทะเลทรายยังงี้ยังงั้น”

ตอนนี้ใจเธอร้อนยิ่งกว่าทะเลทรายซาฮาราในตอนกลางวันเสียอีก เมื่อน้ำหยดสุดท้ายไหลลงคอเสร็จเรียบร้อยแล้ว สาวเจ้าก็เปล่งเสียงแห่งความอัดอั้นออกมาแบบสุดเสียง

“กรี๊ด!!!”

พิชญากรี๊ดร้องใส่เหยือกน้ำที่ไม่เหลือน้ำสักหยด หากไม่มีเหยือกน้ำช่วยลดระดับความดังของเสียง ป่านี้นคงได้แตกตื่นกันทั้งตึก

“ฉันว่าแกไม่ปกติแล้วนะยายพิช!”

เธอเองก็รู้ว่าตัวเองกำลังไม่ปกติ

“แก...ฉันกำลังจะบ้า” พิชญาหันไปบอกเพื่อนด้วยใบหน้าเศร้าสร้อย

“แกใจเย็นๆ นะพิชชี”

พิชญาทิ้งตัวนั่งลงข้างเพื่อน ในมือยังถือเหยือกน้ำไว้ในมือ

“มีอะไรค่อยๆ คิดหาทางแก้ไขนะอะ”

“แกไขไหมทันแล้วโซ” คนที่กำลังมีปัญหาหนักอกทำหน้าเครียด เหมือนคนจะร้องไห้

“ทุกปัญหามีทางแก้เสมอ แกมีปัญหาอะไรบอกฉันได้นะพิช ถึงฉันจะช่วยอะไรไม่ได้ เป็นที่ระบายให้แกได้ก็ยินดี”

“ฉันกำลังถูกพ่อคลุมถุงชน!” พิชญาระบายความในใจออกมา “แกก็รู้ว่าฉันไม่ชอบแต่งงานมีครอบครัว ฉันชอบอยู่คนเดียว ฉันชอบความอิสระ ฉันไม่ชอบมีลูกส่งเสียงรบกวนเวลาฉันทำงาน แกเข้าใจฉันไหมโซ”

พิชญามองหน้าเพื่อนที่พยายามเข้าใจเธออย่างที่สุด แม้ความจริงแล้วอีกฝ่ายจะไม่เข้าใจก็ตาม เนื่องจากสิ่งที่เธอต้องการนั้นตรงข้ามกับสิ่งโชติกาปรารถนาทุกอย่าง เห็นแบบนี้แล้วก็อดเอ็นดูเพื่อนคนนี้ได้ เพราะแบบนี้ไงละ เธอจึงเลือกมาหาโชติกาแทนที่จะไปที่อื่น อย่างน้อยการได้อยู่ใกล้คนใจเย็นก็ช่วยให้เธอรู้สึกใจเย็นลงได้บ้าง

“พ่อใช้ข้ออ้างว่าฉันอายุจะสามสิบห้าควรมีลูกมีผัวได้แล้ว”

“แกไม่ต้องย้าอายุก็ได้พิชชี เพราะฉันก็อายุเท่าแก” โชติกาทำหน้าเมื่อย เพราะช่วงนี้เธอเซนซิทิฟเรื่องอายุเป็นพิเศษ ก่อนหน้านั้นเคยถูกทาบถามให้รับบทแม่ก็ทำเธอปวดใจไปหลายวัน ทั้งที่อายุเธอยังไม่ถึงขั้นต้องรับบทนั้นด้วยซ้ำ

“โซไหมละ ขนาดแกแก่กว่าฉันตั้งหลายเดือน แกยังไม่มีผัวเลย”

“ไม่ใช่ฉันไม่อยากมี แต่ฉันหาไม่ได้ว้ย!” คนไม่ได้ไม่อยากมีผัว แกไขความเข้าใจของเพื่อนเสียใหม่ “และแกไม่ต้องย้าถึงเรื่องอายุ เพราะเพียงเท่านี้ฉันก็เจ็บจี๊ดถึงกระดองใจมากพออยู่แล้ว”

“เฮ้ย อย่างน้อยแกก็มีฉันอายุสามสิบห้าเป็นเพื่อนนั่นแหละน่า”

สำหรับพิชญาอายุที่ขึ้นต้นด้วยเลขสามยังไม่เรียกว่าแก่ด้วยซ้ำ เรียกว่าเป็นสาวเต็มตัวก็ยังได้ อายุขึ้นเลขสี่เมื่อไรค่อยคิดเรื่องแกไม่แก ก็ยังไม่สาย

“ฉันรู้หรอกว่าแกนะเพื่อนฉัน ดังนั้นเลิกพูดถึงเรื่องอายุได้แล้ว”
โชติกายิ้มให้เพื่อนตาขวาง ก่อนจะนึกตามคำพูดของพ่อเพื่อน ซึ่งเธอก็เห็นพ้องต้องกัน “มันก็ถึงเวลาที่แกควรจะสร้างครอบครัวอย่างที่พ่อแกว่านั่นแหละ”

โชติกาเอ่ยอย่างระมัดระวัง เพราะไม่อยากให้กระทบจิตใจคนฟัง ขึ้นเกิดคัลมคลั่งขึ้นมาอีกครั้งเกรงจะไม่ติดต่อเธอและเพื่อนบ้าน

“ถ้าผู้ชายคนนั้นคือคนที่ฉันรัก ฉันอาจจะยอมแต่ง แต่ฉันไม่แม้แต่จะรู้จักหรือเคยเห็นหน้ามาก่อน แกคิดว่าฉันควรจะหวัหวัเสียไหม ที่สำคัญนะถ้าฉันไม่ทำตามคำสั่งพ่อ เขาจะตัดฉันออกจากกองมรดก! แม้แต่นามสกุลของเขาก็ห้ามฉันใช้!”

“ร้ายแรงขนาดนั้นเลยหรอแก”

“สำหรับฉันมันร้ายแรงสุดๆ” พิษญาทำหน้าเศร้า เพราะหากเธอถูกตัดจากกองมรดกจริง งานที่ลงทุนลงแรงทำมาก็เสียเปล่า แถมทุกอย่างยังจะตกไปเป็นของน้องต่างมารดาที่เอาแต่ผลาญเงินไปวันๆ อีกต่างหาก แล้วแบบนี้เธอจะยอมได้อย่างไร

“ถึงไม่มีสมบัติของพ่อแก แกก็รวยและสวยมากอยู่แล้วนะ”

“ฉันไม่มีทางยอมให้ไอ้น้องเวรนั้นมันผลาญสมบัติที่ฉันลำบากตรากตรำทำงานกว่าจะได้มาเล่นหรอก”

“แกก็หาคนที่แกร็กแต่งงานกันซะสิ”

“แกก็รู้ว่าฉันไม่มีแฟน” แม้จะปดพ่ไปว่ามีก็เถอะ เธอแค่พูดเพื่อเอาตัวรอดหน้างานไปก็เท่านั้น ยังไม่ได้คิดต่อยอดจากตรงนั้น

“ถ้าตามละครที่ฉันเล่นมานะ หากนางเอกเจอเรื่องแบบนี้จะต้องจ้างผู้ชายมาเป็นแฟนก้ามะลอเพื่อแต่งงาน พร้อมร่างสัญญาว่าจะหย่ากันหลังจากนั้นหนึ่งปีสองปีก็ว่าไป และบอกเหตุผลกับทางครอบครัวว่าไปกันไม่รอด” โชติกายกตัวอย่างละครที่เธอเคยเล่นมาแล้ว “แต่ก็อย่างว่านั่นแหละ ละครกับชีวิตจริงมันต่างกันคนละขั้วเลย”

แม้จะเป็นประโยคที่คนพูดคิดว่าธรรมดา แต่สำหรับพิชญานั้น
หูฟังขึ้นมาทันที และทุกคำที่โชติกาพูดยังคงดังชัดเจนอนุในหัว แถม
เธอยังบังเอิญพู่ทางสำหรับเรื่องนี้ไว้อย่างดิบดีแล้วด้วยอีกต่างหาก

“โช...”

พิชญารู้สึกเพื่อนเสียงหวาน พร้อมกับแยมรอยยิ้มแรกของวัน
หลังจากที่เครียดซึ่งมาค่อนวัน และนั่นทำให้คนที่ได้รับรอยยิ้มหวาน
ชนิดพิเศษต้องรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ เพราะคนพูดนั้นเปลี่ยนอารมณ์ไวจน
ตามไม่ทัน ก่อนหน้านี้ยังกริรร้องออกมาด้วยความอัดอั้นตันใจอยู่เลย
แต่ดูตอนนี้ดี หน้าบานยิ่งกว่าจานบิน

“แกเป็นแม่พระมาโปรดฉันจริงๆ คิดไม่ผิดที่มาหาแกที่นี่”

“แกลงไม่คิดทำตามสิ่งที่ฉันพูดหรือโชไหมพิช” คนที่เสนอ
ไอเดียแบบไม่ตั้งใจถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงจริงจัง และเมื่อเห็นสีหน้า
ท่าทางของเพื่อนที่จริงจังยิ่งกว่าก็หัวเราะกลบเกลื่อนออกมาเหมือน
เพิ่งพูดเรื่องตลกออกไป “เมื่อไหร่ฉันพูดเล่นเวยแก”

โชติกาพยายามหัวเราะให้เพื่อนตลกไปด้วย แต่ก็ต้องตาโต
เพราะประโยคต่อมาของพิชญ์

“ฉันกำลังคิดว่าจะจ้างใครมาแต่งงานดี”

พิชญ์กำลังไพล่ไปถึงผู้ชายที่เธอรู้จักหรือเคยผ่านหน้าผ่านตา
มาบ้าง คิดว่าใครพอมีคุณสมบัติที่เจ้าด้วยศกรปฎิเสธไม่ลง แน่หนอน
ว่าต้องให้ดีเลิศประเสริฐศรีเกินหน้าเกินตาผู้ชายที่พอหาให้เธอด้วย

“แกคิดดีๆ นะพิช มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เลยนะ”

“แต่ฉันคิดดีแล้วโช”

พิชญ์วางเหยือกน้ำในมือลงบนโต๊ะกระจก ทว่าก็ต้องหรีตาเมื่อ
แสงบางอย่างกระทบเข้าที่ตา ทว่าพอเพ่งมองดีๆ กลับเห็นเป็นเพียง
แค่มุมกระดาดแผ่นหนึ่งที่เผลอพ้นใต้ขอบพื้นพรมออกมา จึงก้มหยิบขึ้น
มาดูว่าเหตุใดถึงทำให้เธอถึงกับต้องหรีตา ทว่ากลับไม่มีอะไรพิเศษ

นอกจากกระดาศธรรมดาแผ่นหนึ่งที่พิมพ์ประวัติของใครคนหนึ่งไว้

“ฟิร์ ฟิร์ทธร วิสิทธีธรรานนท์”

พิชญาอ่านตัวอักษรบนบรรทัดแรก ก่อนจะกวาดตาอ่านส่วนที่เหลือคร่าวๆ ซึ่งเป็นประวัติโดยละเอียดของเจ้าของชื่อที่เพิ่งเคยไปผู้ชายคนนี้เป็นข่าวกับโชติกาอยู่พักหนึ่ง แกรมฝ่ายชายยังมีท่าที่ชอบพอเพื่อนของเธอเป็นอย่างมาก

“ประวัติแฟนแกนี่”

พิชญาชี้ไปที่กระดาศ ซึ่งกำลังชูขึ้นตรงหน้าโชติกา ทว่าคำตอบต่อมาของเพื่อนกลับทำให้เธอแปลกใจ

“ไม่ใช่แฟน แม้แต่เพื่อนยังไม่ใช่เลย” พุดจบก็พยายามจะดึงกระดาศในมือพิชญาคืน แต่อีกฝ่ายกลับดึงหลบเสียนี้

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอนะ”

“เดี๋ยวฉันจะไปหยิบกระดาศที่ยังไม่ใช้มาให้ไหม”

โชติกาเข้าใจไปนั้น

“ไม่ได้ขอกระดาศ” พิชญาพูดพร้อมกับชี้ไปที่กระดาศในมืออีกครั้ง เพื่อให้เพื่อนเข้าใจตรงกันว่าเธอหมายถึงผู้ชายที่มีประวัติอยู่ในกระดาศแผ่นนี้ “แต่ฉันขอผู้ชายคนนี้”

โชติกาชะงักมือเมื่อได้ยินคำพูดของเพื่อน ก่อนจะมองหญิงสาวอย่างไม่ไว้ใจ

“แกจะทำอะไรพิชชี”

ใช่แล้ว สิ่งที่โชติกา กำลังคิดนี้จะถูกเผยเลย

“ผู้ชายคนนี้นี่แหละที่เหมาะสมจะเป็นสามีของฉัน พ่อฉันปฏิเสธเขาไม่ลงแน่ ในเมื่อเขามีคุณสมบัติเพียบพร้อมทุกอย่างขนาดนี้”

พร้อมทั้งรูปลักษณะภายนอกและวงศ์ตระกูลที่พูดไปใครๆ ก็ต้องร้องอ้อ ไม่ต้องพูดถึงฐานะทางสังคม มูลค่าทรัพย์สินที่โชวิหราวอยู่บนกระดาศที่เธอถืออยู่ตอนนี้ เชื่อว่าเขาเพียบพร้อมมากกว่าคนที่พ่อเธอ

เลือกด้วยซ้ำ และไม่มีตรงไหนเลยที่เขาคงจะไม่เหมาะกับตำแหน่งว่าที่
สามีของเธอ

“มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยพิชชี”

โซติกาสายหน้าเพราะไม่เห็นหนทางของความเป็นไปได้ เธอรู้ดี
ว่าพีรภัทรมีดีอย่างไร เพราะครั้งหนึ่งเธอก็เคยอยากได้เขาเป็นสามี
แล้วกระดาศในมือพิชญาก็เป็นประวัติของพีรภัทรที่ผู้จัดการส่วนตัว
เธอรวบรวมมาให้เมื่อครั้งก่อน เพื่อใช้ศึกษาเป้าหมายและพิชิตใจเขา
ให้จงได้

แม้ตอนนี้สถานการณ์จะเปลี่ยนไปแล้ว เพราะเธอมีเป้าหมาย
ใหม่ที่วางแผนจะเผด็จศึกอยู่ใกล้ๆ นี้ แต่จากที่ได้ทำความรู้จักกับ
พีรภัทรมาสักกระยะ ถึงชายหนุ่มจะเป็นคนสุภาพและใจดี แต่เขาไม่ใช่
คนที่จะยอมรับเงินค่าจ้างเพียงเล็กน้อยเพื่อทำเรื่องบ้าๆ แบบที่เพื่อน
เธอต้องการหรอก แล้วนี่ก็เป็นชีวิตจริงไม่ใช่บทละครที่ใครจะมาจ้างหรือ
รับจ้างใครแต่งงาน

ที่สำคัญฐานะทางบ้านของพีรภัทรก็เกินคำว่ามีอันจะกินไปไกล
โซ เธอยังมองไม่เห็นความจำเป็นที่เขาจะมารับบทเป็นสามีพิชญาเลย

“เรื่องนั้นฉันจัดการได้โซ ไม่เชื่อมือเพื่อนเธอ” พิชญาบอกด้วย
ความมั่นใจ เธอเจรจาธุรกิจสำเร็จมานับครั้งไม่ถ้วน การเจรจาครั้งนี้
ก็เช่นเดียวกัน มันจะต้องสำเร็จอย่างไม่ต้องสงสัย

ในเมื่อต้องแต่งงานโดยไม่มีทางเลือกอื่น ดังนั้นคนที่เธอจะแต่ง
ด้วยก็ต้องเป็นคนที่เธอเลือกเอง และเขาคอนี้ละที่เธอเลือกแล้ว

‘พีร์ พีรภัทร วิสิทธิ์ธรรานนท์’

แล้วเจอกัน คุณว่าที่สามี...

2

สีสันในชีวิต

‘โซไม่เหมาะกับผู้ชายดีๆ อย่างคุณพีร์หรอกค่ะ’

“เหอะ!”

พีร์ภักทหัวเราะออกมาด้วยความสมเพชตัวเอง เพราะคำพูดของ โซติกาที่ปฏิเสธความรู้สึกดีๆ ที่เขามอบให้ยังคงดังชัดอยู่ในหัว แม้ตอนนี้เสียงเพลงในสถานบันเทิงจะดังกระหึ่มจนต้องตะเบ็งเสียงคุยกัน แต่ก็ไม่สามารถดังแข่งกับเสียงหวานที่อยู่ในหัวเขาไปได้

“ผู้ชายดีๆ เชี่ยไรล่ะ”

“มึงดื่มเยอะไปแล้ว เดี่ยวได้รถว่าตายกันพอดี” พาติศดิ่งแก้ว ในมือเพื่อนออกขณะอีกฝ่ายกำลังจะยกขึ้นชด แม้จะรู้ว่าเพื่อนยังไม่เมา แต่ก็โซ่เรื่องที่จะดื่มเหล้าทุกวันมาเป็นสัปดาห์ “กลับบ้านไปนอนดีไหมวะ”

“ตอนนี้โทป့်คนดีไม่เป็นที่นิยมของตลาดแล้วหรือไงวะ”

พีร์ภักทไม่ได้สนใจฟังเพื่อน หรือพูดให้ถูกคือประโยคที่พาติศพูดมานั้นไม่ได้เข้าหูเขาเลย เพราะเสียงหวานของโซติกาในหัวเรียกความสนใจเขาไปจนหมด

“มึงแค่มโซสำหรับเขาเท่านั้นเอง” คนที่กลายเป็นที่ระบายของเพื่อนมาร่วมสัปดาห์ถอนหายใจออกมายืดยาว ‘ไม่รู้จะเห็นใจเพื่อน

หรือส่งสารตัวเองก่อนดี

“แต่เขาโคตรใช้สำหรับกุเลยวะ” พีรภัทรพูดพร้อมกับยกมือขึ้น ตบที่หน้าอกข้างซ้ายของตัวเองเบาๆ

สมัยเรียนเขาเคยคบผู้หญิงมาก็หลายคน แต่ไม่มีผู้หญิงคนไหน ทำให้เขาไม่เป็นตัวของตัวเองมากเท่านี้มาก่อน ยอมทำอะไรๆ อย่างที่ตัวเองไม่เคยทำ เรียกได้ว่าเขาทุ่มสุดตัวเพื่อผู้หญิงที่ชื่อโชติกา

พีรภัทรเจอโชติกาครั้งแรกที่งานวันเกิดครบห้าสิบสามปีของผู้เป็นพ่อที่จัดขึ้นที่บ้าน ความโดดเด่นของหญิงสาวถูกตาต้องใจตั้งแต่เธอก้าวขาเข้ามาในรั้วบ้าน เขาเฝ้ารอโอกาสที่จะได้ทำความรู้จักกับเธอ และเพื่อไม่ให้มีอะไรผิดพลาด เพราะเขาจริงจังกับความรู้สึกในครั้งนี้นะมาก จึงขอร้องผู้จัดการส่วนตัวเธอให้ช่วย

ความสัมพันธ์ที่คาดหวังไว้ค่อนข้างคืบหน้า เมื่อทั้งสองบังเอิญเจอกันบ่อยในสถานที่ต่างๆ แต่สำหรับพีรภัทร ความบังเอิญในเรื่องนี้ไม่มีอยู่จริง ทั้งสวนสาธารณะหรือแม้แต่ซูเปอร์มาร์เกต มันไม่ใช่สถานที่โปรดปรานที่เขาจะไป แต่ถึงอย่างนั้นก็เจอเขาอยู่ที่นี่บ่อยครั้ง เพราะอะไรนะเหรอ เพราะเขารู้ว่าโชติกาชอบไปที่นั่นอย่างไรละ แล้วที่เธอเรียกมันว่าความบังเอิญนั้นแท้จริงแล้วมันคือความตั้งใจของเขาต่างหาก

เมื่อได้เวลาที่เหมาะสม พีรภัทรจึงสำรวจความรู้สึกออกไป ทว่าก็ต้องผิดหวังเมื่อโชติกาไม่สามารถรับความรู้สึกของเขาได้ เพราะในใจเธอมีใครอีกคนอยู่ในนั้นแล้ว ใครคนนั้นที่เขาไม่ได้ได้ด้อยไปกว่า เพียงแต่ทัศนภพสามารถคว้าใจเธอไปครองได้

แม้จะพยายามมากแค่ไหนก็เป็นได้แค่ผู้ชายดีๆ ที่เธอมอบให้ได้แค่สถานะเพื่อน โดยที่โชติกาไม่รู้เลยว่าผู้ชายเขาไม่นิยมเป็นเพื่อนกับคนที่ชอบหรือ

“รูปแบบนี้นั่นก็ต้องใช้กันทั้งสองฝ่ายหรือเปล่าวะ”

พาติศรัว่าโชติกาเป็นผู้หญิงที่ตรงสเปกเพื่อนทุกอย่าง คราแรก

เขาก็คิดว่าทั้งสองจะไปด้วยกันได้ดี แต่โหงพิรัททรกลับอหึกเสียงดัง เปาะะ สุดท้ายก็มีสภาพอย่างที่เห็น

“ถูก!” พิริททรเห็นชอบกับความคิดเห็นเพื่อน ไม่คิดโต้แย้ง แม้แต่คำเดียว “กูถึงได้มานั่งอหึกกับมึงอยู่ตรงนี่ไง”

“เออ ทั้งอาทิตย์มึงไม่มาหากูแคว้นพระเมือวานวันเดียวนี่ละ”

เจ้าของสถานบันเทิงแยกเขี้ยวใส่คนที่ดึงตัวเขาไว้ในเวลางาน จนไม่เป็นอันทำมาหากิน แม้มันจะไม่ได้ขอให้เขานั่งอยู่เป็นเพื่อน แถมยังไล่ให้ไปพันๆ หน้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อยากปล่อยเพื่อนให้อยู่เพียงลำพังได้ จะไล่ให้ไปหาเพื่อนคนอื่นก็คงเป็นไปได้ยาก เพราะเพื่อนที่สนิทที่สุดของพิรัททรก็คือเขา หรือจะเรียกให้ถูกคืออีกฝ่ายมีเพื่อนสนิทนับจำนวนคนได้ แล้วคนที่พำนักอยู่ในประเทศไทยตอนนี้ก็มีเพียงแค่เขาคนเดียวเท่านั้น เห็นแบบนี้แล้วจะใจจืดใจดำทิ้งเพื่อนที่เพิ่งอหึกมาให้อยู่คนเดียวได้อย่างไร

“มาทูกวันมึงก็บ่น พอทูกหายหิวมึงก็ว่า คนไม่ใช่ทำอะไรผิดสินะ”

พาติศถอนหายใจออกมายืดยาว ไม่ลืมมองค้อนเพื่อนที่ประชิดประชันเขาได้น่าตีบที่สุด อหึกจากหญิงแล้วก็มาพาลใส่เพื่อน กัลยาณมิตรที่ประเสริฐเหลือเกิน

“วันนี้มึงห้ามกลับบ้านเลยนะ นั่งกับกูจนถึงเช้านี้แหละ งานการกูก็ไม่ต้องทำมันแล้ววันนี้”

“เดี๋ยวก่อน” พิริททรยกมือขึ้นขอเวลานอก ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ที่กำลังสั่นอยู่ในกระเป๋ากางเกงออกมา เมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์เลขาฯ จึงหันไปบอกเพื่อน “ขอเวลาสักครู่”

เมื่อพาติศพยักหน้าพิรัททรก็กดรับสาย เพราะถ้าไม่มีเรื่องด่วนอีกฝ่ายคงไม่โทร. หาเขากลางดึกในวันที่เจ้าตัวมีนัดกินข้าวกับแฟนหรือ

“ว่าไง”

“คุณพีร์...”

ทว่าด้วยเสียงเพลงที่ดังเกินปกติทำให้เขาได้ยินในสิ่งที่ภาวิตพูด
ไม่ถนัด

“ไม่ได้ยินเลยอะคุณคัม ไลน์มาๆ”

พีร์ทกรกดตัดสาย ก่อนจะเปิดเข้าไปในโปรแกรมแชต ทว่า
ประโยคที่ถูกส่งมากลับทำเอานิ่งอึ้ง

‘คุณโฮอยู่โรงพัก’

“ตัว กูยืมใช้ห้องน้ำด้านบนหน่อยนะ” คนพูดลุกขึ้นยืนทั้งที่ยัง
พูดไม่ทันจบประโยคคิด ก่อนจะมุ่งหน้าไปที่ห้องนอนเล็กที่เจ้าของใช้รับ
บนชั้นสามของร้าน

“เกิดอะไรขึ้นวะ” พาติศเดินตามหลังเพื่อนไปติดๆ ยิ่งเห็นท่าที่
เร่งรีบและสีหน้าไม่สบายใจเขาก็พลอยไม่สบายใจไปด้วย

“คุณโฮอยู่โรงพัก” พีร์ทกรไม่ปิดบัง ขณะเดียวกันก็สาวเท้าให้
ไวขึ้น ไม่รู้ว่าตอนนี้เซติกาจะเป็นอย่างไรบ้าง ไม่รู้ว่าหญิงสาวจะกลัว
ขนาดไหน ไหนจะสื่อที่คอยตามติดเพื่อหาข่าว เขาไม่สามารถปล่อยให้
เธอเผชิญเรื่องนี้เพียงลำพังได้ แม้ความสัมพันธ์จะไม่สามารถพัฒนา
ต่อไปได้มากกว่านี้แล้วก็ตาม

“แบบนี้สื่อไม่รุ่มตอมแะเลยเหรวะ”

“เลยรีบอยู่นี่ไง” พุดจบก็เปิดประตูห้องน้ำเข้าไปล้างหน้าบ้วน
ปาก อย่างน้อยช่วยลดกลิ่นของแอลกอฮอล์ที่ดื่มไปได้บ้างสักเล็กน้อย
ก็ยังดี

“จะขับรดเองเลยเหรวะ” พาติศถามขณะเพื่อนกำลังใช้ผ้า
ขนหนูผืนเล็กซับหน้าแบบรีบๆ

แม่น้ำเย็นๆ จะทำให้สดชื่นขึ้นมาบ้าง แต่ปริมาณแอลกอฮอล์ที่
อยู่ในเส้นเลือดไม่ได้ลดลงเพียงแค่ล้างหน้า ชื่นเจอด่านมีหวังได้ถูก

กล่าวถึงว่อนสื่อโซเชียลแข่งกับโซติกาแน่นอน

“ให้ขับให้ไหม”

“ไม่เป็นไรเพื่อน คนขับรถกุมารอนำร้านแล้ว”

“เลขาฯ ผู้เสนอประเสริฐ รู้ใจเจ้านายยิ่งกว่าเมียซะอีก”

“แล้วเจอกันเพื่อน”

พีรภัทรโยนผ้าขนหนูลงตะกร้า ก่อนเดินผ่านหน้าเพื่อนไป โดยไม่ลืมหยิบโทรศัพท์ออกมาสั่งการให้ช่วยเคลียร์ทางไว้รอ แม้เขาจะจดจ่ออยู่กับเรื่องของโซติกา แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้ยินคำพูดของพาทิศที่พูดไล่หลังตามมา

“ไปช่วยเขาเสร็จก็อย่าลืมช่วยตัวเองล่ะ รีบๆ ตัดใจ ไม่อย่างนั้น มึงนั่นแหละจะเจ็บที่สุด”

สถานีตำรวจ

พีรภัทรเปิดประตูลงมาจากรถแล้วเดินเข้าไปในสถานีตำรวจ พร้อมกับหยิบโทรศัพท์ออกมาเพื่อจะต่อสายหาลูกน้องที่คอยติดตามสถานการณ์อยู่ที่นี่ ทว่ายังไม่ทันได้กดโทร. ออกก็เห็นโซติกาที่มีท่าทีลูกลี้ลูกลั่น พร้อมกับหวาดระแวงอยู่ตรงหน้า คงเพราะกลัวนักข่าวเจอตัว แม้แต่เขาที่ทำตัวใหญ่ยืนขวางหน้าเธอ สาวเจ้าก็ยังไม่รู้ตัว จนจนโครมเข้ากับเขาในที่สุด

“ขอโทษนะคะ ฉันไม่ได้ตั้งใจค่ะ”

คนตั้งใจถูกชนยกยืมขึ้นน้อยๆ ด้วยความเอ็นดูและมองว่าน่ารัก เหลือเกินในสายตาเขา เมื่อโซติการีบเอ่ยขอโทษขอโพย โดยที่ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองคนที่เธอชนเข้าด้วยซ้ำ คงเพราะกลัวว่าคนที่เดินชนจะเป็นนักข่าวไม่ลำนกไค้สักนกหนึ่ง ถึงได้รับพาดตัวเองไปให้พ้นสถานการณ์ตอนนี้

หมับ!

พีรภัทรคว้าแขนเล็กไว้เมื่อเธอกำลังจะเดินผ่านหน้าเขาไป ก่อน
จะรวบร่างเล็กมากอดไว้แน่นด้วยความเป็นห่วง พอเห็นเธออยู่รอด
ปลอดภัย ไม่ได้อยู่ท่ามกลางนักข่าวที่กระหายข่าวก็โล่งใจ

“คุณโซเป็นยังไงบ้างครับ”

“คุณพีร์...” โซติกาเรียกชื่อเมื่อเห็นว่าเขาเป็นใคร

“ผมเป็นห่วงคุณโซแทบแย่ตอนเห็นข่าว คุณโซไม่เป็นอะไรนะ
ครับ”

“เอ่อ...โซไม่เป็นอะไรค่ะ”

“มาทางนี้ดีกว่าครับ รถผมจอดอยู่ด้านหลัง” พีรภัทรผละออก
แล้วคว้ามือหญิงสาวพาเดินออกไปทางด้านหลังของโรงพัก ซึ่งคนของ
เขาเคลียร์ทางไว้เรียบร้อยแล้ว

“เดี๋ยวก่อนค่ะคุณพีร์”

“ถ้าช้ากว่านี้นักข่าวจะแห่กันมานะครับ” พีรภัทรว่าเมื่อโซติกา
รั้งตัวไว้ขณะที่เขาเดินหลังเธอให้เข้าไปในรถที่คนของเขาเปิดประตู
คอยทำอยู่

“โซขอบคุณคุณพีร์มากนะค่ะที่เป็นห่วงโซ ขอขอบคุณที่คุณพีร์
ไม่นึกโกรธโซทั้งที่โซทำไม่ดีกับคุณพีร์ไว้เยอะ” โซติการับเอวขึ้น เหมือน
กลัวว่าจะมีใครแย่งพูด เธอรับรู้ว่าเขาเป็นห่วงเธอจากใจจริงอย่างที่
แสดงออกมา “แต่โซไปกับคุณพีร์ไม่ได้จริงๆ ค่ะ”

“ทำไมครับ” พีรภัทรนั่งอิงไปในทันที ทว่าคำตอบของเธอก็
กระจ่างชัด

“แฟนโซมารับแล้วค่ะ” เธอพูดพร้อมกับชี้ไปอีกทิศทางหนึ่ง
ซึ่งมีติดถนนพนักกอดหมวกกันน็อกอยู่บนรถมอเตอร์ไซด์คันเก่าห่าง
ออกไปไม่ไกล

พีรภัทรมองตามไปยังทิศที่อีกฝ่ายชี้ ก่อนจะค้อมศีรษะให้
ติดถนนพนักเมื่อได้สบตากัน โดยที่อีกฝ่ายก็ทำเช่นเดียวกันอย่างให้เกียรติ

“ถึงแม้ครั้งนี้ผมจะมาก่อน แต่คุณโชก็ยังเลือกเขาอยู่ดี” พีรภัทรเอ่ยออกมาเสียงเบาอย่างนึกสมเพชตัวเอง ก่อนจะปล่อยมือนุ่มที่กุมอยู่ออกอย่างอาลัยอาวรณ์ เมื่อมือคู่นี้มีเจ้าของแล้ว ซึ่งเจ้าของคนนั้นไม่ใช่เขาและไม่มีทางเป็นเขา

“โทษขอโทษนะคะคุณพีร์” โชติกาคว้ามือเขามามากไว้ “โชเชื่อว่าอีกไม่นานชีวิตคุณพีร์จะไม่เจ็บเหงาแน่นอนค่ะ”

...เพราะจะมีผู้หญิงแสนวุ่นวายที่ชื่อพิชชีเข้าไปป่วนในชีวิตคุณโชติกาเอ่ยประโยคท้ายในใจ และมันจะเป็นอย่างที่เราทำนายไว้อย่างแน่นอน หลังพิชญาเข้าไปป่วน ชีวิตของพีรภัทรก็จะไม่รู้จักความสงบสุขอีกต่อไป

“ผมขออยู่สงบๆ เหมือนเดิมดีกว่าครับ” พีรภัทรเอ่ยติดตลก ทั้งที่ในใจไม่ได้รู้สึกแบบนั้นเลย

“เพิ่มสีสันในชีวิตบ้างก็ดีนะคะ เผื่ออะไรจะดีกว่าเดิม”

“คุณโชรีบไปเถอะครับ ก่อนที่พวกนักข่าวจะรู้ว่าเราแอบออกทางด้านหลัง”

โชติกาพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะบอกออกไป “โชไปก่อนนะคะคุณพีร์”

พีรภัทรส่งยิ้มให้ มองร่างบางที่หมุนตัวเดินไปหาติดฉนวนและเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของคนที่เขารัก ก่อนที่ทั้งสองจะขีโมเตอร์ไซค์กันออกไป แต่ประโยคหนึ่งของโชติกายังดังก้องอยู่ในหูเขา

‘เพิ่มสีสันในชีวิตบ้างก็ดีนะคะ เผื่ออะไรจะดีกว่าเดิม’

“หวังว่ามันจะดีอย่างที่คุณโชว่านะครับ”

พีรภัทรขึ้นไปนั่งบนรถพร้อมกับถอนหายใจออกมา ตอนนี้เขาคงหมดหวังเรื่องโชติกาจริง ๆ แอบเสียดายที่ไม่ได้เป็นเจ้าของหัวใจเธอ กว่าที่จะเจอคนที่ถูกใจไม่ใช่เรื่องง่ายและก็ไม่รู้ว่าจะเจอคนที่ใช่สักทีเมื่อไร แล้วตอนนี้คงได้เวลาอันควรแล้วที่จะทำอย่างที่พาติศพูดกรอก

หอยู่ทุกเมื่อเช้าวาน นั่นคือการตัดใจ

เสียงสั้นของโทรศัพท์เรียกให้พีรภัทรโยนความคิดนั้นทิ้ง แต่เมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์ที่ไม่ได้บันทึกชื่อไว้จึงตัดสายทิ้งไปแบบไม่มีดี ทว่าเพียงไม่นานก็มีสายเข้ามาใหม่อีกครั้งจากหมายเลขเดิม แม้เขาจะตัดสายไปเป็นหนที่สอง แต่คนปลายสายก็ยังไม่คิดจะยอมแพ้ เมื่อสายที่สามตามมาติดๆ

“สวัสดีครับ พีรภัทรพูดสายครับ” สุดท้ายก็ตัดสินใจรับสายเพื่อตัดความรำคาญ ทว่าแทบจะตั้งโทรศัพท์ออกห่างจากหูไม่ทัน เมื่อมีเสียงแหลมดังแทรกเข้ามาทันที

“คุณตัดสายฉันทิ้ง!”

พีรภัทรแนบโทรศัพท์กับหูอีกครั้ง

“ถ้าคุณโทร. ผิดผมขออนุญาตวางสายนะครับ” พีรภัทรเอ่ยออกมาอย่างเหนื่อยหน่ายใจ ณ เวลานั้นเขายังไม่มีอารมณ์จะทุ่มเถียงกับใครจริงๆ โดยเฉพาะกับใครที่เ็นก็ไม่รู้

“ถ้าคุณชื่อ พีรภัทร วิสิทธิ์ธรรานนท์ ฉันคิดว่าไม่น่าจะผิด!”

“คุณโทร. ไม่ผิดก็จริง แต่ผมคิดว่าเราคงไม่มีอะไรต้องคุยกัน เพราะผมไม่รู้จักคุณ” พีรภัทรเอ่ยอย่างไม่รักษาน้ำใจ

“ฉันชื่อ พิษญา เวชศิริพัฒน์” เธอแนะนำตัวต่อว่าที่สามีในอนาคต ก่อนจะเอ่ยธุระอย่างไม่ให้เสียเวลา “ฉันมีธุรกิจมาเสนอลูกคุณ”

“รบกวนคุณติดต่อที่สำนักงานตามเวลาราชการได้เลยครับ” พีรภัทรถอนหายใจออกมาอย่างต้องการระงับอารมณ์ เพราะดูท่าแล้วผู้หญิงคนนี้สติดังน่าจะไม่มีสมประกอบ

ให้ตายเถอะ! แต่เขาก็ออดทนคุยกับเธอมาได้จนถึงตอนนี้

“ไม่ๆ ไม่เกี่ยวกับธุรกิจครอบครัว แต่เป็นธุรกิจระหว่างเรา”

คนไม่ยอมยกยอถอนหายใจออกมาอีกครั้ง “ผมว่าเราคงคุยกันไม่เข้าใจ”

“คุณไม่ทำความเข้าใจเองต่างหาก”

“คุณมีอะไรที่รีบพูดมาเถอะ ผมไม่มีเวลารอซักหรรอก” พีรภัทรหลับตาลงฟังพนักเบาะอย่างอ่อนล้า “ถ้าคุณไม่รีบพูดผมขออนุญาตวาง...”

“แต่งงานกับฉันไหม”

“อะไรนะ!” พีรภัทรติดตัวขึ้นนั่งหลังตรง พยายามระงับความรู้สึกเอาไว้อยู่ เขาไม่ได้ตกใจที่ได้ยินประโยคแบบนั้น แต่กำลังโกรธจนถึงขีดสุด หลอนเป็นใครถึงพูดกับเขาแบบนี้ หากจะแต่งงานก็ไม่จำเป็นต้องให้ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเอ่ยขอ แล้วที่สำคัญเขาก็ไม่ได้ขาดแคลนผู้หญิงจนต้องมาแต่งงานกับคนแปลกหน้า

ยอมรับว่าตัวเองพาลจากความผิดหวังเรื่องความรักและอารมณ์ขึ้นง่ายเมื่อมีคนพูดเรื่องไม่เข้าหู แล้วไงล่ะ เขาจะพาลคนพูดไม่รู้เรื่องอย่างเธอก็เป็นเรื่องที่สมควรแล้ว

“แต่งงานกับฉันไหมคุณพีร์” พิษญาณถามขึ้นอีกครั้งเพราะคิดว่าอีกฝ่ายไม่ได้ยิน โดยหาว่าไม่รู้ว่าจะเธออยู่ตรงหน้าเขาอาจถูกจับหักคอไปนานแล้ว “ฉันไม่ได้ให้คุณแต่งงานเฉยๆ นะคุณพีร์ แต่ฉันมีค่าจ้างให้คุณ”

“ผมไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร แต่ฟังนะ...” พีรภัทรกัดฟันแน่น ประโยคเมื่อครู่ทำให้เขาหมดความอดทน

“ไปตายซะ!”

3

ดวงตก

พิชญามองหน้าจอสมาร์ทโฟนที่ตอนนี้ดับสนิทไปแล้วด้วยความผิดคาดเล็กน้อยหลังจากที่ได้คุยกับว่าที่สามีของเธอเป็นครั้งแรก จะไม่ให้เธอแปลกใจได้อย่างไร ในเมื่อประโยคสุดท้ายที่เธอได้ยินจากเขานั้นยังดังก้องอยู่ในหู เช่นเดียวกับประโยคบอกเล่าของโชติกาที่พูดออกมาด้วยความภาคภูมิใจ

‘คุณพีร์เป็นผู้ชายที่สุภาพที่สุดที่ฉันเคยรู้จัก แกมยังพูดจาไพเราะเพราะพริ้ง ฟังแล้วรื่นหู ใบหน้าเป็นมิตรยิ้มแย้มอยู่ตลอดเวลา’ เป็นประโยคที่เพื่อนเธอคุยโวไว้ตอนโทร. ไปขอคำปรึกษาเมื่อหลายวันก่อน

ส่วน ‘ไปตายซะ!’ เป็นประโยคที่เธอเพิ่งฟังมาสดๆ ร้อนๆ จากปากของคนที่เป็นสาวสวรรค์เสียเสียดิบตี

“แกไม่ได้เข้าใจอะไรผิดไปซะไหมโซ”

ถ้าหากเธอเป็นพี่ภรรยาแล้วมีคนที่ไม่รู้จักโทร. มาขอแต่งงาน เธอก็คงดำเบิงไปไม่ต่างกัน ดังนั้นเหตุผลที่เธอถูกไล่ให้ไปตายจึงเป็นอันเข้าใจได้

พิชญาวางโทรศัพท์ลงแล้วหยิบประวัติชายหนุ่มที่เป็นเป้าหมายของเธอขึ้นมา มองรูปถ่ายขนาดสี่คูณหกนิ้วที่หนีบไว้หน้ากระดาษ

อีกที่ด้วยความหมายมาด

“อยากให้ติดต่อกับที่สำนักงานหรือคะ ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ” พิษณุ ยิ้มออกมาขณะมองรอยยิ้มของคนในรูป แม้พิรภพอาจจะไม่ใช่ผู้ชายในแบบที่เธอชอบ แต่ก็ยอมรับว่าเขาเป็นผู้ชายหน้าตาดี โดยเฉพาะยามที่เขายิ้มโชว์ฟันเรียงสวยนั้น เพื่มนั้นของเขาขึ้นไปได้อีกหลายเท่าตัว

พิษณุวางกระดาษในมือลงเมื่อมีสายเรียกเข้า ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดรับสาย

“เป็นยังงัยบ้าง” เธอถามปลายสายทันที

“แฟนคุณขอจัดการเรียบร้อยแล้ว พี่พิชไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

“โง่งออกไปที”

ช่วงนี้ดูเหมือนว่าโชติกา กำลังมีเคราะห์หนัก แม้จะมีงานเข้ามาไม่เว้นแต่ละวัน แต่ก็มีเรื่องให้ปวดหัวอยู่บ่อยๆ เช่นกัน เพื่อนอย่างเธอก็ทำได้แค่ให้กำลังใจอยู่ห่างๆ จะยื่นมือไปช่วยก็ไม่ทันแฟนเพื่อนที่จัดการปัญหาให้เสียสิ้น เมื่อตอนนีโชติกา มีคนคอยอยู่เคียงข้างจนเธอไม่ต้องคอยเป็นห่วงแล้ว ดังนั้นก็ได้เวลาที่เธอจะเดินเครื่องเต็มกำลังในเรื่องของตัวเองเสียที

“แล้วนี่พี่พิชกลับบ้านหรือยัง”

“ยัง” พิษณุตอบกลับด้วยความผ่อนคลาย พร้อมกับเอนศีรษะพิงพนักพิงแล้วกวาดตามองห้องทำงานที่เงียบเชียบ ซึ่งไม่ใช่แค่ห้องทำงานเธอ แต่เงียบไปทั้งตึก เพราะตอนนี้เลยเวลาเลิกงานไปนานมากแล้ว ไม่น่าจะทั้งตึกนั้นนอกจากพนักงานรักษาความปลอดภัยแล้วก็มีเธออีกหนึ่งคนที่ยังทำงานอยู่

“เมื่อไหร่จะกลับเนี่ย” คนปลายสายโวยด้วยความไม่พอใจนัก

“แกจะมาเดี๋ยวนะอะไรกับฉัน”

“พี่ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณเป็นเลขาฯ ที่โหดงาน ทั้งที่ตอนนี้อยู่

เวลาเลิกงานมาห้าชั่วโมงกว่าแล้ว”

“ไม่ใช่โดตงานธรรมดา แต่แกโดตงานไปกับผู้ชาย”

“ที่พูดเนี่ยอิจฉาที่ผมมีผู้ชายให้โดตงานไปหาไร่เปล่า” เมื่อได้ที่
ธาวินก็อดซ้ำเติมอีกฝ่ายไม่ได้

พิชญาแยกเขี้ยวใส่โทรศัพท์ เสียงหัวเราะประหนึ่งเยาะเย้ยกัน
ยิ่งทำให้เธอหมั่นไส้ เท่านั้นยังไม่พอ อีกฝ่ายยังไม่มีความสลดใดๆ
ทั้งสิ้น

“กำลังคิดจะไล่ผมออกอยู่หรือเปล่า”

“ถ้าแกคิดว่าฉันจะไล่แกออกละก็ คุณคิดผิดแล้วคะคุณธาวิน”

พิชญายิ้มอย่างเป็นต่อ “เพราะฉันจะทรมานแกไปจนตายเลยละ”

“ผมซาบซึ้งในน้ำใจของท่านรองประธานจนน้ำตาตกในเลยละ
ครับ”

ธาวินเป็นรุ่นน้องที่คณะของพิชญา ชายหนุ่มมีฐานะค่อนข้าง
ยากจน เพราะอาศัยอยู่กับยายที่ชรามากแล้วเพียงแค่สองคน การเรียน
มหาวิทยาลัยของเขาจึงต้องพึ่งเงินกู้ของทางรัฐบาลและหารายได้เสริม
ด้วยการทำงานพาร์ทไทม์ แต่แล้วชีวิตของเด็กหนุ่มก็เปลี่ยนไปเมื่อได้
รู้จักกับพี่รหัสคนสวยที่มีนามว่าพิชญาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่สี่

บริษัทสยามเวชประกันภัยเสนอนทุนให้เขาเรียนจนจบปริญญา
โท โดยทางบริษัทจะรับเข้าทำงานทันทีหลังเรียนจบ และตั้งแต่เรียน
จบชีวิตเขาก็ไม่ได้ห่างเหินออกจากสยามเวชประกันภัยอีกเลย ชีวิตเขา
ผูกติดอยู่กับพิชญา หรือจะพูดให้ถูกต้องคือสาวเจ้าผูกติดชีวิตเขาไม่ให้ไป
ไหนต่างหาก แต่ถึงจะไล่เขาก็ไม่ยอมไปอยู่ดี

“แกอาจจะได้น้ำตาตกในจริงๆ หลังโบนัสสิ้นปีออก” พิชญาพูด
ด้วยน้ำเสียงรื่นเริงกลับบ้าง

“ผมไม่อยากจะคุยกับพี่แล้ว” ธาวินรีบเปลี่ยนเรื่อง เพราะคนอย่าง
พิชญาคาดเดาอะไรด้วยไม่ค่อยได้ “แล้วก็รีบกลับบ้านได้แล้วนะครับ

เจ้านาย เจอกันพรุ่งนี้ครับ”

พิชญาหัวเราะซ้ำกับคนที่ดูรีบร้อนขึ้นมาทันตา หญิงสาวพูดต่ออีกไม่กี่ประโยคก็วางสาย ก่อนจะปิดคอมพิวเตอร์แล้วหยิบกระเป๋าตุ๊กออกจากห้องไป โดยระหว่างทางก็นึกไปด้วยว่าจะเตรียมอะไรไปให้ว่าที่สามีในวันพรุ่งนี้ดี

THARANON TOWER, SATHORN BANGKOK

“ตอบปิโอเอสเพรสไซค์ครับคุณลูกค้า” คนพูดว่าขณะวางแก้วกาแฟลงตรงหน้าลูกค้าสาว พร้อมกับน้ำเปล่าขวดเล็กที่เจ้าตัวสั่ง

“รองประธานบริษัทนี้เคยแวะมาที่ร้านนายบ้างไหม” พิชญาว่าไปอีกครั้ง พร้อมกับบ่นปากไปที่ตึกเบื้องหน้า ก่อนจะหันไปมองคนที่เพิ่งนั่งตัวนั่งลงข้างเธอ

ที่นั่งแบบเคาน์เตอร์ติดผนังกระจกของร้านมองออกไปเห็นพนักงานในบริษัทเดินสวนกันไปมาขวั๊กไขว้ในเวลาพักเที่ยงเช่นนี้ ทว่าเธอก็ไม่ได้หวังว่าจะเจอพิธีกรท่ามกลางคนมากมายในเวลานี้ ด้วยข้อมูลที่เธอได้มา หากไม่ได้มีงานอะไรต้องออกจากบริษัท ชายหนุ่มมักกินมือเพียงที่ห้องทำงานของตัวเอง

“ขนาดรองประธานบริษัทอื่นที่บริษัทอยู่ไกลจากที่นี่ไปหลายสิบกิโล ยังเผลอมาในเวลาที่เราจะนั่งทำงานอยู่ที่ห้องทำงานเลย แล้วทำไมรองประธานบริษัทนี้จะไม่เคยมา”

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ารองประธานที่บริษัทอยู่ไกลจากที่นี่ไปหลายสิบกิโลเมตรนั้นเป็นใคร

“ตอนที่เราพักเที่ยง รองประธานก็กินข้าวเที่ยงเป็นนะคะ” เธอแยกเขี้ยวใส่คนข้างๆ แต่ก็เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มในเวลาต่อมา ช่วงโชคดีเหลือเกินที่นักมเปิดร้านกาแฟอยู่ที่อาคารธารนนท์ทาวเวอร์แห่งนี้

คราแรกที่เธอเดินเข้าร้านมาแค่ต้องการมานั่งพักร้อน แต่ใครจะ

ไปคิดว่าเพียงแค่ก้าวขาเข้ามาภายในร้าน เธอจะได้เจอคนที่ไม่ได้เจอมาหลายปี แถมยังเลือกเวลาเจอได้เหมาะเจาะอีกต่างหาก ซึ่งนั่นหมายความว่าสวรรค์ลิขิตโชคชะตาให้พิรภัทรต้องมาเป็นสามีของเธออย่างแน่นอน

จากที่จะเข้าไปทักทายพิรภัทรในวันนี้ก็ต้องเปลี่ยนแผนใหม่ เมื่อเธอมีตัวช่วยเพิ่มมาอีกหนึ่งตัวช่วยที่เธอสถาปนาเข้าขึ้นเองแม้อีกฝ่ายจะไม่เต็มใจ แต่ถึงจะไม่เต็มใจก็ไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะเขามีหน้าที่ติดเธออยู่

“สรุปเธอมาหาฉันทำไม”

“ฉันไม่ได้มาหานาย แคंबังเอิญเจอนายอยู่ที่นี่”

“ไม่คิดจะตอบให้ดีใจเล่นหน่อยหรือไง” นิกรมเอยที่เล่นที่จริง

“เดี๋ยวมาให้เจอบ่อยๆ แล้วกัน” พิชญารู้จักย้ำให้แบบไม่เต็มใจ ก่อนจะยกแก้วกาแฟตรงหน้าขึ้นดื่ม

“ไม่เจอกันตั้งนาน เธอเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงนะ” นิกรมพูดด้วยรอยยิ้มขณะมองหน้าสวยของพิชญ์ มาอีกรอบนี้คงมีเรื่องบางอย่างให้เขาทำอย่างแน่นอน แล้วที่บอกว่าจะมาให้เจอบ่อยๆ ไม่ใช่เพราะเธอจะมาหาเขา เพียงแต่มีเรื่องให้มาทำที่นี้ต่างหาก และแน่นอนว่าเขาต้องร่วมมือบางอย่างกับเธอด้วย “จะให้ทำอะไรก็พูดมา”

“นายนี้รู้ใจฉันจริงๆ”

“ฉันเป็นใคร” คนพูดขี้นิ้วเข้าหาดูตัวเองด้วยท่าที่โอ้อวด “ฉันเป็นแฟนเก่าเธอนะ”

คนฟังหันหน้าเมื่อได้ยินคำว่าแฟนเก่า แฟนที่มีแต่คำว่าผลประโยชน์ร่วมกัน โดยไม่มีความรู้สึกใดๆ เข้ามาข้องเกี่ยว แต่อีกฝ่ายก็พูดไม่ผิดที่ว่าเคยคบหาดูใจกัน

พิชญ์หยิบขวดน้ำเปล่ามาเปิดดื่ม แต่ก็ถูกคนข้างๆ แย่งไปเสียก่อน

“ถ้ารู้ว่าบอกเลิกเธอครั้งเดียว แล้วต้องมาชดใช้เธอตลอดชีวิต
รู้ไหมบอกเลิกซะก็ดี” นิคมยื่นขวดน้ำที่ถูกเปิดฝาให้เสรีจรีบร้อย
กลับคืนพิชญา เพราะหากให้หญิงสาวเปิดเอง ไม่รู้ว่าจะวันนี้จะได้ดื่ม
หรือเปล่า

“ฉันไม่ได้อยากเลิกซะหน่อย นายเป็นคนบอกเลิกฉันเองนี่”
พิชญาไหวไหล่ พร้อมกับรับขวดน้ำมาจากนิคมด้วยความขอบคุณ
เพราะเธอเป็นพวกที่ไม่มีแรงเปิดขวดน้ำ เมื่อก่อนไม่เป็นหรอก เพิ่งมา
เป็นตอนโตเป็นสาว

แรกๆ ก็แกล้งเล่นไปอย่างนั้นเพื่อเรียกร้องความสนใจจากแฟน
ต้องการเป็นผู้หญิงบอบบางให้แฟนคอยดูแล พอเล่นไปเล่นมากลาย
เป็นเคยชินที่มีคนคอยเปิดขวดน้ำให้เสียอย่างนั้น พอเวลาเปิดขวดน้ำ
เองที่ไรเป็นอันเจ็บมือเกือบทุกครั้งไป ยิ่งตอนที่มือลื่นๆ ไม่ต้องพูดถึง
แดงเกือกไปทั้งฝ่ามือ จะว่ากรรมตามสนองก็คงไม่ผิดนัก

“เธอนี่จริงๆ เลย” นิคมมองหน้าอดีตคนรักที่ยิ้มอย่างมีเลศนัย
“สรุปจะให้ช่วยอะไร”

พิชญาส่งยิ้มหวานนำทัพไป ก่อนจะเอ่ยออกมา “ช่วยฉันจับ
ผู้ชายที่”

4

ไร้เยื่อใย

ร่างสูงที่อยู่ในชุดสูทตัดเย็บอย่างดีกำลังก้าวเดินไปข้างหน้าด้วยความมั่นคง ใบหน้าหล่อมีรอยยิ้มอ่อนน้อมระดับอยู่ และจะฉีกยิ้มกว้างกว่าเดิมเมื่อพนักงานในบริษัทที่เดินสวนไปกล่าวทักทายยามเช้า ก่อนจะเริ่มงานในอีกไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง ทว่าเมื่อคล้อยหลังผู้คนไปใบหน้าที่มองตรงไปข้างหน้าอย่างเดียวก็นี่เปลี่ยนเป็นเรียบนิ่งเช่นเดิม

พิรภัทรยังไม่ได้ขึ้นตึกในทันที เพราะชายหนุ่มมักแวะร้านกาแฟซึ่งเช่าพื้นที่อยู่ที่ชั้นหนึ่งของบริษัทก่อนเกือบทุกครั้ง วันนี้ก็เช่นเดียวกัน

“รับอะไรดีครับ”

พนักงานประจำเคาน์เตอร์เอย่ถามเมื่อถึงคิวพิรภัทรที่กลายเป็นลูกค้าประจำของที่นี่ แกมเกือบทุกครั้งที่ยายหนุ่มมาเยือนที่ร้านก็มักจะเป็นเวลาเดิมตลอด ไม่เท่าไรนั้น เมนูที่สั่งก็ยังคงเป็นเมนูเดิมเมนูเดียวอีกต่างหาก

“ดอปิไอเอสเปรสโซครับ”

“หนึ่งร้อยสิบห้าบาทครับ”

หลังชำระเงินเรียบร้อยแล้วยืนรอเพียงชั่วครู่เมนูที่สั่งก็ถูกนำมาวางบนถาดที่ช่องรับสินค้า พิรภัทรหยิบแก้วของตัวเองเสร็จก็เดินออกจากร้านไป เพียงก้าวเดียวที่เดินพ้นประตูร้านก็มีเสียงเรียกเข้าดังขึ้น

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเตรียมจะรับสาย ทว่าก็ชะงักเล็กน้อยกับหมายเลขสิบหลักที่เขาไม่ได้บันทึกไว้ รู้สึกคุ้นๆ ยังไงชอบกลแต่ก็ไม่แน่ใจว่าเป็นหมายเลขของใครจึงตัดสินใจกดรับสายแทนที่จะตัดสายทิ้งเช่นทุกครั้ง

“สวัสดีครับ”

“คุณรับเร็วแบบนี้ คนโทร. หาคใจนะเนี่ย”

น้ำเสียงร่าเริงของปลายสายทำให้พิรภัทรแปลกใจ แม้จะคุ้นเสียงแต่ก็จำไม่ได้ว่าเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน

“เจียบแบบนี้แสดงว่าจำกันไม่ได้ใช่ไหมเนี่ย” น้ำเสียงพิชญาติดเชิงเล็กน้อยที่อีกฝ่ายทำท่าเหมือนจำไม่ได้ ทั้งที่เพิ่งไล่ให้เธอไปตายอยู่หยกๆ

“ขอโทษนะครับที่ผมต้องบอกว่าจำไม่ได้จริงๆ”

“คนที่ขอคุณแต่งงานไงคะ” น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นร่าเริง ต่างจากเมื่อครู่ลิบลิบ

พิรภัทรหน้าตึงคอดั่งขึ้นมาทันทีเมื่อนึกออกแล้วว่าเสียงที่ฟังดูคุ้นๆ คุ้นเพราะเหตุใด ก็เพราะว่าอีกฝ่ายคือคนที่เพิ่งขอเขาแต่งงานไปไงละ

“เจียบแบบนี้แสดงว่าจำกันได้แล้วสินะ”

“พูดอะไรของคุณมา แต่ถ้าไม่ ผมจะได้วาง”

“ถ้าฉันถามคุณด้วยคำถามเดิม คุณคงตัดสายฉันทันทีแน่ๆ”

พิรภัทรหลับตาลงพร้อมกับผ่อนลมหายใจออกมาอย่างอดกลั้น โดยเฉพาะน้ำเสียงที่ดูร่าเริงและมีความสุขเหลือเกินของอีกฝ่าย นั่นยิ่งทำให้คนฟังไม่ชอบใจเอาเสียเลย เพราะรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังตกเป็นรองอย่างไรชอบกล ซึ่งเขาไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย

“ฉันฉันขอเปลี่ยนคำถามแล้วกันค่ะ”

คนฟังไม่ได้ตอบอะไรออกไป

“เที่ยงนี้คุณว่าง...”

“ไม่ว่าง”

“ไม่ต้องรีบตอบขนาดนั้นก็ได้มั้งคุณ” พิษณุหลุดเข้ากับควม
รีบตอบอย่างไร้เยื่อใยของพิรภัทร ทั้งที่เธอยังไม่ทันได้พูดจบประโยค
ด้วยซ้ำ “ถ้าให้เดาคุณคงไม่ว่างทุกครั้งที่ฉันถาม”

“ถ้าหมดธุระแล้วผมขอวางสาย” พิรภัทรไม่รอให้อีกฝ่ายได้
ตอบรับหรือปฏิเสธ ทันทีที่พูดจบเขาก็กดตัดสาย พร้อมกับเข้าไปตั้งค่า
เพื่อปิดกั้นสายผู้โทร. นี่ เมื่อเรียบร้อยก็เก็บโทรศัพท์แล้วเดินไปที่ลิฟต์
เพื่อขึ้นไปทำงาน หลังจากที่ใช้เวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่องไปหลายนาที่
ครี๊ด ครี๊ด

พิรภัทรหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูอีกครั้งเมื่อมีเสียงสั่นเตือนสั้นๆ
ดังขึ้น

‘แล้วเจอกันนะคะ...พิชชี’

แม้เขาจะบล็อกเบอร์เธอไปแล้ว แต่สาวเจ้าก็ไม่ยอมรามือถึงขั้น
ส่งข้อความหาเขาด้วยเบอร์ใหม่

“ช่วงนี้ดวงกำลังตกหรือไงวะเนี่ย”

โอเค ยอมรับว่าคุณสมบัติที่ตัวเองมีนั้นเป็นที่ต้องการของตลาด
แต่ในโลกนี้ก็ได้มีเขาเพียงคนเดียวหรือเปล่าที่มีคุณสมบัตินั้น แถม
คนที่มีความสมบัติเลิศเลอกว่าเขาก็มีอีกมากมาย แต่ทำไมพิษณุถึง
บล็อกเป้าหมายที่เขา

นี่หรือเปล่าที่โชติกาบอกว่าอีกไม่นานชีวิตของเขาจะไม่เสียบเหงา
แต่ถ้ามาอีกรอบนี้ ขอใช้ชีวิตสงบๆ เหมือนเดิมเสียยังดีกว่า เขาไม่อยาก
เพิ่มสีสันในชีวิตจากผู้หญิงที่ชื่อ ‘พิชชี’ คนนี้

ทางด้านคนที่อยากพาชีวิตตัวเองไปฟันแข้งฟันขาพิรภัทรก็ส่ง
คั่นสมาธิไลน์ให้เลขาฯ หนุ่มด้วยใบหน้าที่เบื่อนย้ม โดยไม่ลืมกล่าว
คำขอบคุณที่ธาวินให้เธอยืมใช้โทรศัพท์ส่งข้อความหาพิรภัทร เพราะ

เบอร์ของเธอถูกเขาบล๊อคไปเรียบร้อยแล้วที่ศาลาการณั้วไต้เปียบ

“ขอบคุณสำหรับมือถืออะ”

“สรุปว่าเที่ยงนี้พี่จะไปหาคุณพีรไ้ใหม่”

ธาวิณรับโทรศัพท์คืนจากเจ้านายสาว เขาเลือกใช้สรพพนามที่สนิทสนม เพราะตอนนี้อยู่ในห้องทำงานของพิชญ่าไม่มีใครนอกจากพวกตน

พิชญ่าหยิบแฟ้มเอกสารที่อ่านค้างไว้เมื่อวานขึ้นมาเปิด ก่อนจะตอบคำถามของธาวิณ

“ไม่ไป”

“อ้าว” ธาวิณแปลกใจ เพราะช่วงนี้เรียกได้ว่าพิชญ่ารักคนที่เธอหมายปองให้เป็นสามีในอนาคตหนักเอากการ เขาเลยแปลกใจที่เจ้านายสาวปฏิเสธที่จะไป ‘จีบ’ พีรภัทร

ธาวิณรับรู้ปัญหาของพิชญ่าดี รู้ว่าตอนนี้สาวเจ้ากำลังปฏิบัติการหวานล่อมพีรภัทรให้มาร่วมขบวนการแต่งงานด้วย ซึ่งจากที่ดูไม่ใช่เรื่องง่ายแน่นอน

“ฉันรักเขาหนักมาก แล้วถ้าเดินหน้ากว่านี้เดี๋ยวจะเหมือนพวกโรคจิต เขายิ่งเอาแต่จะหนีฉันนะสิ ทั้งช่วงให้เขาได้คิดถึงฉันบ้าง”

“พี่แน่ใจนะว่าเขาจะคิดถึงพี่” แน่แน่นอนว่าเขาไม่แน่ใจเลย

“มันต้องมีบ้างแหละน่า” พิชญ่าแสดงสีหน้าขี้เล่นกับคำพูดของตัวเอง แม้จะรู้ว่าความคิดถึงที่พูดถึงนั้นไม่เกิดขึ้นแน่นอน

“โอเค มีก็มี้”

สมมุติว่าพีรภัทรคิดถึงเจ้านายสาวของเขาจริง เขาเชื่อว่าไม่ได้คิดถึงด้วยห้วงของความพิศวาส แต่อาจจะกึ่งๆ ไปทางอาฆาตพยาบาทก็เป็นไปได้

“พี่พิชเอากาแฟสักแก้วไหม เดี๋ยวผมไปชงให้” ธาวิณเปลี่ยนมาอีกเรื่องเมื่อเห็นพิชญ่ายกมือขึ้นปิดปากหา

“ขอบคุณค่ะคุณเลขาฯ” เธอไม่ปฏิเสธ เพราะร่างกายก็เรียกร้อง
อยากได้กาแฟอื่นอยู่เหมือนกัน “เออวินนี่”

พิชญาเรียกเลขาฯ หนึ่งไว้เมื่ออีกฝ่ายกำลังหมุนตัวเดินออกจาก
ห้อง

“ครับพี่พิช”

“แกทำงานได้ดีมาก เรื่องข้อมูลคุณพีรที่ให้ไปหาเพิ่ม ละเอียด
มากจนฉันคิดว่าแกเป็นเงาตามตัวเขา” พิชญาว่า ก่อนจะก้มไปอ่าน
เอกสารต่อ

คนถูกขมอดสะดุ้งน้อยๆ ไม่ได้ โชคดีที่พิชญาไม่ทันสังเกตเห็น
ของคนทำงานดี

“พี่ก็รู้ว่าผมทำงานเต็มที่ ขอแค่พี่ออกปาก” ธาวิณพยายามทำตัว
ให้ปกติที่สุด ซึ่งตอนนี้เขาควรพาตัวเองออกไปจากตรงนี้ให้ไวที่สุด “ผม
ขอตัวก่อนนะครับ เดี่ยวไปชงกาแฟมาให้”

“อืม”

เมื่อได้ยินคำตอบรับจากพิชญา ธาวิณก็รีบแผ่นหนึ่ทันที พร้อม
กับบอกตัวเองในใจว่าจะให้เจ้านายสาวรู้ไม่ได้ว่าได้ข้อมูลพีรภัทรมา
จากใคร เพื่อความปลอดภัยของแหล่งข่าวและเพื่อเซฟชีวิตของตัวเอง

5

แรงกระตุ้น

“จ๊ะเอ๋!” พิชญายื่นหน้าไปตรงหน้าหัวหน้าแม่บ้านที่กำลังปรุงอาหารอยู่หน้าเตาในเวลาเช้าของวัน ก่อนที่จะส่งยิ้มหวานให้เป็นการขอโทษขอโพยเมื่อคนที่เธอแกล้งยกมือทาบอกไว้ด้วยความตกใจ

“คุณหนูเล่นอะไรคะเนี่ย ป้าตกใจหมด” คนที่ตกใจเอ่ยออกมาด้วยใบหน้าแจ่มใส “รู้ทั้งรู้ว่าป้าชี้ตกใจก็ยังคงแกล้งกันได้ลงคอ”

“เพราะรักหรือจึงหยอกเล่น” พิชญาว่าเสียงอ่อนเสียงหวาน

“นี่รักป้าจริงอย่างที่พูดใช่ไหมคะ” ประณอมมองหน้าหญิงสาวที่เธอช่วยเหลือมาตั้งแต่แบเบาะ คุณหนูผู้แสนอาภัพที่ขาดแม่ตั้งแต่ยังเยาว์วัย แต่ถึงอย่างนั้นพิชญาก็เติบโตขึ้นมาอย่างดีและเป็นที่น่าภูมิใจอย่างยิ่ง

“แน่นอนสิคะ” คนหยอกเล่นส่งยิ้มให้อีกครั้ง ก่อนจะเดินเข้าไปในครัวและทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้กลางห้อง

ตอนนี้ในห้องครัวกำลังวุ่นวายอยู่พอสมควร ทุกคนในครัวต่างจะมักเขม้นทำหน้าที่ของตัวเองอย่างแข็งขัน เพราะอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมงจะได้เวลาอาหารเช้าแล้ว

“คุณหนูมาถึงในครัว มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“พิชมาชอกาแฟดื่มคะ”

“คุณหนูไม่น่าต้องมาเองถึงในครัวเลยนะคะ” ประนอมละมือน้ำจากที่กำลังทำอยู่ โดยเรียกเด็กอีกคนมาดูแลอาหารที่ปรุงเรียบร้อยแล้วต่อ

พิชญาไม่ได้ตอบอะไรออกไปนอกจากอมยิ้มน้อยๆ แล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูความเป็นไปบนโลกโซเชียล เพียงไม่นานกาแฟกลิ่นหอมกรุ่นก็ถูกวางลงตรงหน้า

“ขอบคุณค่ะป้า”

“เรื่องเล็กน้อยคะ ไม่เห็นต้องขอบคุณเลย” ประนอมว่าพร้อมกับเลื่อนเก้าอี้ลงนั่งข้างๆ นางสาว ก่อนจะแลซ้ายแลขวา แล้วกระซิบเสียงเบาให้ได้ยินกันแค่สองคน “ป้าได้ยินพวกคุณๆ เขาพูดกันว่า คุณหนูกำลังจะแต่งงาน จริงหรือเปล่าคะ”

“ป้าไม่อยากให้พิชแต่งงานหรอกคะ” พิชญาป้องปากกระซิบกลับ ทั้งที่ความจริงเธอไม่มีปัญหาอะไรหากคนอื่นได้ยิน เด่าได้ว่าเด็กทุกคนในบ้านน่าจะได้ยินเรื่องนี้กันมาเกือบครบทุกคนแล้ว ไม่ใช่จากเธอหรือเจ้าสัวศรกร แต่น่าจะได้ยินมาจากอาสะไภ้ทั้งสองของเธอ

บ้านหลังนี้อยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่สามครอบครัว คือครอบครัวของเจ้าสัวศรกรซึ่งเป็นเจ้าบ้านและน้องชายของเจ้าของบ้านอีกสองครอบครัว ซึ่งแต่ละครอบครัวจะมีสมาชิกขยับย่นออกไปอีก นอกจากจิณณวัตรที่สร้างเรื่องปวดหัวให้เธอไม่เว้นแต่ละวันแล้ว ก็มีอาสะไภ้ทั้งสองและเฟื่องลดาญาติผู้น้องที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากับเธอมาตั้งแต่เด็กนี่ละที่ทำให้เธอไม่สามารถทนอยู่บ้านหลังนี้ได้เกินสัปดาห์ละสามวัน

“ไม่ใช่แบบนั้นคะ” ประนอมส่ายหน้าปฏิเสธเจตนา หากคุณหนูที่เธอรักแต่งงานมีครอบครัวเธอจะดีใจเป็นที่สุด แต่ติดอยู่ที่ว่าคุณหนูของเธอไม่มีคนรัก “ป้ารู้ว่าคุณหนูไม่มีแฟน แล้วคุณหนูจะแต่งงานกับใครล่ะคะ”

“ทำไมพิชจะไม่มีแฟนล่ะคะ ป้านี้ตกข่าวนะเนี่ย” พิชญาเอ่ย

ที่เล่นที่จริง ทว่าเมื่อเห็นหน้าคนแก่เธอก็แก้งไม่ลง “เอาเป็นว่าพิชมี
คนจะแต่งงานด้วยแน่นอนค่ะ”

“แสดงว่าคุณหนูจะแต่งงานจริงๆ” ประนอมเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“จริงค่ะ” พิชญายังคงกระซิบตอบ ทั้งที่ไม่จำเป็นเลย

“แต่งกับใครคะ”

“เป็นความลับค่ะ”

พิชญายืดตัวขึ้นนั่งหลังตรง ก่อนจะยกกาแฟขึ้นจิบพร้อมกับ
รอยยิ้มน้อยๆ เมื่อนึกถึงหน้าคนที่เธอวางไว้ให้เป็นสามีในอนาคต ว่าแต่
ตอนนี้เขาถึงบริษัทหรือยังนะ เมื่อคิดเช่นนั้นก็ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมา
ดูเวลา ซึ่งอีกไม่ถึงสองนาทีก็น่าจะแปดโมงเช้าแล้ว เป็นเวลาที่พีรภัทรมัก
ไปเยือนร้านกาแฟใต้ตึกบริษัทของเขา

“คุณหนูยังทำให้ป้าอยากรู้นะคะเนี่ย”

“ป้าได้รู้จักเขาแน่นอนค่ะ พิชรับรอง”

“ป้านี้ว่าคุณหนูถูกเจ้าสัวบังคับแต่งงานซะอีก ได้ยินแบบนี้ป้า
ก็สบายใจ อย่างน้อยคุณหนูก็ได้แต่งกับคนที่รัก”

คนที่ใกล้ชิดจะได้แต่งงานยิ่งกับการคาดเดาของป้าประนอม ซึ่ง
เป็นการคาดเดาที่ถูกเผยเลยละที่ว่าเธอถูกพ่อบังคับให้แต่งงาน แต่ป้า
ก็ยังพลาดไปนิดหน่อยตรงที่บอกว่าเธอได้แต่งงานกับคนที่รัก หญิงสาว
หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู เมื่อได้ยินเสียงสั้นเตือนจากสมาร์ทโฟนในมือ

‘เป้าหมายเดินเข้าร้านมาแล้ว’

‘เป้าหมายส่งดอปปีโอเอสเปรสโซ เหมือนเดิม’

“ผู้ชายอะไรใช้ชีวิตเหมือนเดิมทุกวัน” เธอว่าหลังจากที่อ่าน
ข้อความจากหน่วยสอดแนมพิเศษจบ หลายวันมานี้เธอทั้งโทร. และ
ส่งข้อความไปทักทายเขา ซึ่งวันนี้ก็คงไม่ต่างจากวันอื่น คนรู้จักกันก็
ต้องทักทายกันเป็นธรรมดา

“คุณหนูว่าจะไรนะคะ” ประนอมถามขึ้นเมื่อได้ยินพิชญาไม่ถนัด
“พิชชอยืมโทรศัพท์บ้างหน่อยได้ไหมคะ” พิชญาว่ามาอีกเรื่อง
“ได้ค่ะ” ประนอมตอบรับพร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือเครื่อง
เล็กของตัวเองที่เหน็บเอาไว้มาส่งให้เจ้านายสาว แม้จะไม่เข้าใจว่า
อีกฝ่ายจะเอาไปทำอะไร ในเมื่อในมือหญิงสาวก็ถือโทรศัพท์ของตัวเอง
อยู่

“รุ่นนี้ยังมีคนใช้อีกหรอคะเนี่ย” พิชญารับโทรศัพท์แบบปมกด
จากกระเป๋าประนอมอย่างนึกถึงที่ยังมีคนใช้โทรศัพท์รุ่นนี้อยู่ ซึ่งหนึ่งในนั้น
ก็คือกระเป๋าประนอมวัยหกสิบคนนี่

“แบบอื่นป่าใช้ไม่เป็นหรอคะ แบบนี้แหละ ตัวเลขมันใหญ่ดี”
พิชญายิ้มเอ็นดู พอดีกับที่มีข้อความเข้ามาอีกครั้ง ซึ่งแน่นอน
ว่ามาจากหน่วยสอดแนม

‘เป้าหมายออกจากร้านไปแล้ว’

นิ้วเรียวกดหมายเลขสิบหลักที่จำขึ้นใจ ก่อนจะต่อสายออกไป
ติด...

เสียงสัญญาณรอสายดังขึ้นยาวๆ

ทว่า!

ตุ๊ด ตุ๊ด!

พิชญาดึงโทรศัพท์ออกจากหู เมื่อสัญญาณถูกตัดไป

“แยจ้ง เป้าหมายรู้ตัวซะแล้ว” แม้จะพูดแบบนั้น แต่ใบหน้า
หวานของคนพูดก็เต็มไปด้วยรอยยิ้มนี้กลนุก โดยมีเจ้าของโทรศัพท์
นั่งมองและนั่งฟังด้วยความไม่เข้าใจ

พิชญาเปิดเข้าไปในหน้าเมสเสจที่พิมพ์รอไว้ก่อนหน้านี้ ก่อนจะ
ส่งข้อความออกไปหวังว่าคงทันการก่อนที่จะปิดโทรศัพท์บล็อกหมายเลข
โทรศัพท์นั้นก่อน เมื่อเรียบร้อยแล้วก็กดลบข้อมูลที่เธอโทร. ออกและ
ส่งออกข้อความทิ้ง แล้วคืนโทรศัพท์ให้เจ้าของไป

“ขอบคุณที่ให้ยืมโทรศัพท์นะคะป่า แล้วก็กาแฟแก้วนี้ด้วย” พุดจับยกกาแฟขึ้นดื่มจนหมดแก้ว ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากห้องครัวไปโดยที่ป่าประณอมยังคงงงวยไม่หาย

“น้องพิชๆ”

แม้จะได้ยินเสียงเรียกชื่อ แต่พิชญาก็ก้าวขาที่กำลังมุ่งตรงไปหน้าบ้านต่อโดยทำเป็นไม่ได้ยินประโยคเมื่อครู่

“พิชชี! เดี่ยวก่อน”

คราวนี้พิชญ่าจำต้องหยุดเดิน เพราะถูกอาสะไก่วิ่งมาตักหน้าไว้

“อารินทร์มีอะไรหรือเปล่าคะ” คนพุดพุดออกไปด้วยความเบื่อหน่าย เพราะคิดว่าก่อนออกไปทำงานคงได้ตอบคำถามมากมาย ประหนึ่งถูกสัมภาษณ์งานอยู่เป็นแน่

วรินทร์เป็นภรรยาของยศศักดิ์ น้องชายคนที่สามของพ่อเธอ อาสะไก่คนนี้มีอายุมากกว่าเธอไม่ถึงรอบ ทั้งที่ทั้งสองน่าจะเข้ากันได้ดีเนื่องจากอายุไล่เลี่ยกัน แต่ความจริงกลับตรงกันข้ามเพราะนิสัยต่างกันคนละขั้ว

“น้องพิชไม่รอกินข้าวเช้าก่อนหรือคะ” วรินทร์ถามอย่างใส่ใจ หลานสาวของสามี

“พิชไม่หิวคะ”

“อย่างนั้นหรือคะ”

“พิชขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ” พิชญารู้ว่าการที่อาสะไก่เข้ามาขวางเธอไม่ใช่เพราะอยากถามแค่เรื่องมือเช้านั่นนอน เพราะท่าทางคนตรงหน้าตอนนี้บอกชัดว่าอยากรู้เรื่องเธอลึกกว่านี้

“เดี๋ยวคะน้องพิช” วรินทร์พาตัวเองมาขวางหน้าพิชญ่อีกครั้ง เมื่อหญิงสาวกำลังจะเดินผ่านหน้าออกไป เพราะเธอจะปล่อยโอกาสนี้หลุดลอยไปไม่ได้

พิชญาผ่อนลมหายใจออกมาด้วยความเบื่อหน่ายอีกครั้ง “อารินทร์
อยากรู้อะไรคะ”

“อาถาหมน้องพิชได้ไซ้ไหมคะ” คนได้รับอนุญาตถามอย่าง
กระตือรือร้น

“ถ้าอาไม่พูดพิชขอตัวก่อนนะคะ”

ทว่าพิชญาเดินได้เพียงก้าวเดียวก็ถูกอีกฝ่ายคว้าแขนไว้

“น้องพิชจะแต่งงานจริงๆ ไซ้ไหมคะ”

“อาได้ยินมาแบบไหนล่ะคะ”

“อาได้ยินมาว่าน้องพิชจะแต่งงานกับลูกชายของคุณกฤตภาส”
วรินท์บอกกล่าวในสิ่งที่ตัวเองได้ยินมาจากจัดสรร ภรรยาของพี่ชาย
สามีและจากผู้เป็นสามีตัวเองด้วย แต่เธอก็ยังอยากรู้จากปากคนที่
แต่งงานเอง “สรุปว่าจริงหรือเปล่าคะ”

“ลูกชายคุณกฤตภาส?”

แล้วลูกชายคุณกฤตภาสเป็นใครล่ะเนี่ย พิชญาทำหน้าง

“ใช่ค่ะ” คนได้ข่าวมายืนยันเสียงหนักแน่น

“จะแต่งงานทั้งทีก็ต้องให้พ่อหาเจ้าบ่าวให้”

ยังไม่ทันที่พิชญาจะได้ถามวรินท์เพื่อคลายความสงสัยก็มีเสียง
หนึ่งดังขึ้นแทรกเสียก่อน

พิชญาหันไปมองคนพูดที่ทำเป็นพูดลอยๆ ทั้งที่ความจริงอีกฝ่าย
ตั้งใจเห็นเธอตรงๆ เลยต่างหาก ก่อนที่คนพูดจะหยุดยืนเยื้องกับเธอ
แล้วเผยรอยยิ้มแสนจริงใจแต่มองออกว่าเสแสร้งออกมา

เพื่องลดหายุดยืนตรงหน้าญาติผู้พี่ “แต่ก็ยินดีด้วยนะคะพี่สาว
ที่จะได้แต่งงานกับเขาสักที”

“ขอบคุณสำหรับคำยินดี ส่วนน้องเพื่องก็พยายามต่อไปแล้วกัน
นะ” พิชญาพยักหน้ารับคำแสดงความยินดี ไม่ลืมให้กำลังใจอีกฝ่าย
กลับด้วยน้ำเสียงและสีหน้าแสดงความเห็นใจอย่างสุดซึ้ง “คงได้แต่ง

สักวันละนะ”

“พี่พิชก็อย่าลืมนะไปทำความรู้จักกับว่าที่เจ้าบ่าวนะคะ ได้ข่าวว่ายังไม่เคยเจอกันไม่ใช่หรือคะ จะรอเจอกันทีเดียววันแต่เลยไม่ได้” พี่เองลดทูนนิ้วชี้ขึ้นพร้อมกับส่ายไปมาแบบไม่เห็นด้วยกับความคิดที่ตนเองพูดออกมา ก่อนจะสืบทอดเข้าไปใกล้พิชญาแล้วโน้มหน้าเข้าไปกระซิบข้างหู “เฟื่องรู้เนาะว่าพี่พิชแต่งงานทำไม ก็อย่างว่านั่นละ สิ่งตอบแทนมันหอมหวานนี่เนอะ”

พูดจบเฟื่องลดาก็ดึงหน้ากลับ พร้อมส่งยิ้มให้พี่สาวเป็นการปิดท้ายแล้วเดินเข้าไปในบ้านตรงไปยังห้องอาหาร

“ยายเด็กอวดดี” พิชญาว่าไล่หลังคนที่ป็นศัตรูคู่อาฆาต เรียกว่าตั้งแต่จำความได้เธอกับญาติพี่น้องคนนั้นไม่เคยพูดจาดี ๆ กันได้เกินห้าประโยค หากไม่ตีกันก็ต้องทะเลาะกันอยู่เรื่อย ผู้ใหญ่เคยพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้สองพี่น้องอยู่ด้วยกันแบบสันติสุข แต่ก็เปล่าประโยชน์ ทั้งสองจึงถูกจับแยกกันมาตั้งแต่เด็ก หากตรงไหนมีพิชญาก็จะไม่มีเฟื่องลด หากตรงไหนมีเฟื่องลดตรงนั้นก็จะไม่มีพิชญาอย่างที่โบราณท่านว่าไว้ เสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้

“น้องพิชกับน้องเฟื่องนี่เจอกันที่ไรเป็นอันต้องล้มเลิกปากกันทุกที” วรรณเอยขึ้นเมื่อได้คุยคุ้ยแกล้งประจําบ้านปะทะฝีปากกันแต่เช้า พูดตามตรงก็ดูสนุกดีไม่หยอก

เฟื่องลดเป็นลูกของยศรินทร์และฉัตรพร ทั้งสองอายุไล่เลี่ยกันก็จริง แต่ไม่สนิทสนมกันเหมือนคนที่โตมาด้วยกันเลย ตั้งแต่วรรณแต่งงานเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวนี้ เธอไม่เคยเห็นทั้งคู่สงบสักวันเลยสักวัน

“สรุปว่าคุณฤตภาส หรือลูกชายคุณฤตภาสเขาเป็นใครคะ” พิชญาวกกลับมาที่เรื่องเดิม เรื่องที่คุ้ยค้างไว้ก่อนหน้านี้และเป็นเรื่องที่เธอยังสงสัยไม่หาย เพราะเธอไม่รู้จักคนที่อาสะไข้พูดถึงเลย

“อ้าว...” รรินทรวงงวยไม่แพ้พิชญา “น้องพิชไม่รู้จักหรือคะ”

“ไม่ค่ะ” พิชญาสายศีรษะ

“โหงเป็นจันไปคะ” จะว่าเธอได้ข่าวมาผิดก็ไม่น่าจะใช่ เพราะผู้เป็นสามีได้ยินมาจากปากเจ้าสัวศรเอง จะว่าเธอจำชื่อผิดก็ไม่น่าจะใช่เหมือนกัน

“พิชจะแต่งงานจริงคะ แต่ไม่ใช่กับคนที่อารินทร์ได้ข่าวมา” เธอแก้ไขข่าวลือแบบผิดๆ ของอาสะใภ้ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายได้ยินมาจากใคร หรือแม้แต่ได้ยินมาจากผู้เป็นพ่อของเธอก็ตาม แต่ไม่มีทางที่จะเกิดขึ้นได้ เพราะเจ้าบ่าวของเธอต้องชื่อ พีรภัทร วิสิทธิ์ธรรานนท์ เท่านั้น

“แต่เจ้าสัว...”

“พิชขอตัวไปทำงานก่อนนะคะ” พิชญาเบี่ยงตัวหลบแล้วตรงไปที่โรงจอดรถหน้าบ้านทันที เธอพอเดาได้ว่าลูกชายคุณกฤตภาสนั้นเป็นฝีมือใคร ถ้าไม่ใช่...

“ไม่รอกินมื้อเช้าก่อนหรือไง”

ถูกต้อง ฝีมือพ่อเธออย่างไรละ พ่อที่กำลังยืนอยู่เบื้องหน้าเธอตอนนี้

“ไม่ค่ะ วันนี้พิชมีประชุมแต่เช้า”

“มือนี่ไม่กินก็ไม่ใช่ไร”

พิชญาเลิกคิดแปลกใจ ก่อนจะมองไปที่ผู้เป็นพ่อ ซึ่งมีมุกดาภรรยาสาวคอยยืนเคียงข้างหลังเสร็จจากการออกกำลังกายในยามเช้า ถึงแม้เจ้าสัวศรจะอายุมากแล้ว แต่ก็ยังถือว่าแข็งแรงมาก ดูจากน้องสาวต่างแม่ของเธอที่อายุเพียงสิบสามขวบเศษเท่านั้น

“แต่มือเย็นของวันเสาร์สิ้นเดือนพิชต้องมาร่วมโต๊ะ”

“พ่ออย่าบอกนะคะว่ามีคุณกฤตภาสกับลูกชายมาร่วมโต๊ะด้วย”

“ภรรยาคุณกฤตภาสด้วย”

นั่นไงละ! ดูจากสถานการณ์แล้วคงไม่พ้นจากที่คาดเดาไว้เท่าไร